

RIGOREUZE AANPAK (deel 1)

‘Wat zou je ervan vinden als ik één week lang naar Frankrijk ga om deel te nemen aan een schrijfvakantie?’, vroeg ik aan mijn lief. ‘DOEN!’ Antwoorde hij direct. Oké, die zat in de pocket. ‘Lieve kinderen van mij. Kunnen jullie oppasoma misschien één weekje missen? Ik wil graag op schrijfvakantie.’ ‘Mam, wat TOF!’

‘Tuurlijk mam, DOEN!’ ‘Durf je dat? WAUW!’ Dat waren zo ongeveer de reacties. Tóch nog even checken bij mijn pap en mam. ‘Lieve kind geweldig! Lekker gaan!’

Ik schreef me in. Zocht contact met mede reizigers, want het vervoer moest zelf georganiseerd worden. De trein had mijn voorkeur en de andere sloten zich hierbij aan. Een handige medereiziger regelde tickets voor de Thalys en TGV voor mij. Zo wist ik zeker dat ik niet alleen hoefde te reizen. Zo’n held ben ik nu ook weer niet! Telefoonnummers werden uitgewisseld en een groepsapp aangemaakt. D.m.v. een selfie te sturen konden wij elkaar herkennen op het centraal station in Amsterdam. Op naar Paris Gare du Nord. Vervolgens met de metro naar Paris Monparnasse. ‘Oef! Ik dankte God op mijn blote knieën dat ik niet alleen reisde! Wat een gekrioel van mensen en zakkenrollers!’

Ondanks dat we een mondkapje moesten dragen en er geen catering aan boord was, ervoer ik het reizen per trein als ontspannen. Kwebbelen, boek lezen en lekker naar buiten kijken. Ik hoopte onderweg zonnebloemvelden te kunnen spotten. Wat me dáárin te wachten stond, overtrof mijn stoutste dromen. In de verte zag ik een gele gloed aan zonnebloemen. Dat was al geweldig om te zien.

Aangekomen in Angouleme namen we een taxi naar ons schrijfvakantie adres waar ik zonnebloemvelden van nog

dichterbij kon aanschouwen. Zó mooi. Eenmaal op plaats van bestemming in Saint Laurent de Belzagot belandde ik in een schrijfsprookje! Het authentieke Franse landhuis was compleet omringd door zonnebloemvelden in volle bloei. Adembenemend PRACHTIG! Ken je dat gevoel? Dat je in stilte jezelf afvraagt hoe het mogelijk is dat juist jij al

dat moois mag aanschouwen... Ik schoot er zelfs een beetje vol van. Bovendien werd ons schrijfgroepje kostelijk verwend met ontbijt, lunch, diner en heerlijke tussendoortjes. In de hooiberg met dikke, oude, houten balken en ruw gemetselde stenen begroeid met rode klimrozen werden schrijfcafés gehouden. Op het landgoed rondom het huis stonden her en

der schrijftafels klaar. Onder een eeuwen oude boom stond de groepsschrijftafel waar we les kregen en ons geschreven werk aan elkaar voorlazen. Zie je het voor je? Idyllischer dan dit kon gewoon niet! Ik ervoer in die dagen een echte schrijfflow.

Wilde door. Kon haast niet stoppen. Mijn hoofdpersonen in mijn boek -dat een roman moest gaan worden- namen vaste vormen aan en mijn plot was duidelijk. Meerdere schrijfperspectieven probeerde ik uit. De week vloog om. ‘DOORSCHRIJVEN en nog geen correcties aanbrenge(n)’, kreeg ik als advies mee van de schrijf juf. Het afscheid van elkaar was hartelijk en warm.

Eenmaal op Hollandse bodem hield ik mijn schrijfflow vast. Had het helemaal te pakken. Totdat...plotseling DE overgang zich aandiende!